

## Проповед 320

### Вярност към Бога

**Прочит: Изход 32, 1 - 7**

Скъпи братя и сестри,

**1. Въведение.** За верността е говорено много. И ние продължаваме да говорим много за това. Това е темата на всяка уважаваща себе си сапунка или на почти всеки филм, който се появява на големия екран. Да си верен е нещо, което е важно за приятелството и за семейството. Ако няма вярност, връзките бързо се разпадат. Верността е важна, но ако се замислите, ще видите, че ние често дискутираме това дали сме верни, но обикновено се дискутира верността към приятелите, към партньорите, към идеите... Твърде рядко, обаче, се дискутира верността ни към Бога. Доколко сме верни на Бога? И ако трябва да дискутираме този въпрос, тогава можем да се окажем и не в толкова добра позиция. Тогава верността ни може да се окаже малка. *Един човек сънувал, че е в Рая. Там влезли в голяма работилница, пълна с ангели. Водачът му спрял в първото отделение и казал: „Това е нещо като пощенска станция. Всички молитви, отправени към Бога стигат първо дотук.“ Той се огледал и видял много ангели, които били заети да систематизират молбите на хората от цял свят. После тръгнали по коридора към второ отделение, което, както обяснил ангелът, било отделение опаковане и доставка. В това отделение се подготвяли и изпращали всички благословения към хората. От пръв поглед се виждало, че и тук, в това отделение, кипяла усърдна работа, в която били ангажирани много, много ангели. Очевидно имало много благословения, които трябвало да бъдат изпратени на земята. Най-после спрели в края на коридора, в едно съвсем малко отделение. За изненада на човека, там имало само един ангел, който очевидно стоял без работа – почти нищо не вършил. „Това е отделението за признателност към Бога“ – признал смутено ангелът, който го водел. – „И защо няма никаква работа тук“ – попитал човекът. – „Ами, отговорил ангелът, хората не изпитват почти никаква признателност към Бога, след като молбите им бъдат изпълнение. А е необходимо просто да кажат: **Благодаря!**“* Такова е положението с нашата благодарност, такова е положението и с нашата вярност. Често ние, хората, сме верни на Бога, само докато получим това, което искаме. Помислете само за времената на криза, когато ножът е опрял до кокала и няма накъде да се обърнете и къде да отидете. Тогава са времената, в които сме верни, времето, в което се молим най-силно и най-искрено, времето, в което търсим Бога повече от всичко. Когато обаче опасността премине, когато проблемите се разрешат, тогава всичко се променя, тогава изведнъж ставаме заети и започваме да се грижим за себе си, забравяме за Бога и мислим за всичко останало. Тогава, вярвам че е така, там на небето онази стая с благодарностите е празна, тогава може да я обслужва и само един ангел. И това не е въпрос на нещо друго, а на вярност. Библията често се занимава с този въпрос и това само по себе си е показател, че тази тема е важна за нас, хората. В Матей 6, 24 се казва: **“Никой не може да слугува на двама господари, защото или ще намрази единия, а ще обикне другия, или към единия ще се привърже, а другия ще презира. Не можете да слугувате на Бога и на мамона!”** В Псалмите (Псалм 86, 11) се казва: **“Научи ме, Господи, на пътя Си и ще ходя в истината Ти; дай ми да се страхувам от името Ти с нераздвоено сърце.”** Исус твърди: **“Аз съм Пътят и Истината и Животът.”** Никак не е случайно, че Той говори за един път, за един единствен. Безбройни са местата, където Бог говори и учи нас, хората, да не се отделяме от Него, като започнем от първата и втората заповед (Изход 20, 2-6): **“Аз съм Йехова, твоят Бог, Който те изведох от Египетската земя, от дома на робството. Да нямаш други богове освен Мене. Не си прави кумир или каквото и да е изображение на нещо, което е на**

*небето горе, на земята долу или във водата под земята; да не им се кланяш, нито да им служиш, защото Аз, Господ, твоят Бог, съм Бог ревнив, Който въздавам беззаконието на бащите върху децата до третото и четвъртото поколение на онези, които Ме мразят, а показвам милости към хиляда поколения на онези, които Ме обичат и пазят Моите заповеди.*” И стигнем до хилядите подобни предупреждения. Изберем ли Бога, трябва да сме Му верни. Това е важно и основно послание в Библията. За да служиш на Бога е необходимо нераздвоено сърце. Днешният текст ни говори за това колко неверни сме ние, хората, и колко лесно сме готови да оставим Бога. Това послание е важно и основно и ние не трябва да го забравяме. Бог не може да дели мястото си с друг.

2. Малко предистория: Ако се върнем малко по-напред в текста, ще видим какво предшества тази история. Мойсей се качи на планината, придружаван от своя слуга Исус Навин, когото остави някъде по-пътя и отиде горе, за да се срещне с Бога. Там, на планината, Бог му откри Закона, показва му какви са правилата, по които трябва да живее Божият народ, за да не се отдалечава и да не отпада, и да не губи връзката си с Бога. Мойсей го нямаше цели четиридесет дни и четиридесет нощи. Един много дълъг период. Бог даваше на Мойсей Закона, който после служеше на народа до идването на Христос. Хората от народа на Израил бяха оставени за известно време сами. Чудото на преминаването на Червеното море и избавлението от Египет бяха преминали. Народът беше забравил времето на робството и трудностите, които изпитваше в Египет, и още във времето преди Мойсей да се качи на планината, за да получи Закона, хората бяха започнали да мърморят и да се оплакват. Бяха забравили за избавлението и, типично по човешки, се опитваха да имат това, което нямаха. Не чувстваха свободата, а копнееха за храната и имането, и спокойния, макар и робски живот. Тези предвестници на катастрофата, за която четем в тази 32 глава, са белези за това, което предстоеше. Оставени без Мойсей, хората от народа на Израил много бързо забравиха какво Бог е направил за тях, за избавлението и чудесата, за Божията милост и доброта. Този пасаж показва, че народът не споделя духовното преживяване на Мойсей, че въобще е на друга вълна. Дори Аарон, братът на Мойсей, също един от водачите на народа, участва в този провал. Разбира се, не за да го оправдаем, а за да се опитаме да разберем по-добре случилото се, можем да кажем, че Аарон не е имал нито видението на Синай като овчар, нито уникалната подготовка в Египет, която получава Мойсей. Един единствен човек споделя мислите и планове на Мойсей и това е Исус Навин. По-късно това, разбира се, е видно и от живота му. Всичко, което се случва с народа на Израил преди качването на Мойсей на планината, сякаш предвещава катастрофата. Разбира се, не бива да съдим много строго народа на Израил – те са народ от роби и имат манталитета на роби, дори след като Бог ги е освободил. От друга страна, това, което се случва тогава, не е типично само за тях. Павел се оплаква от същите неща от християните в Галатяни 5, 1, като казва: **“И така, стойте твърдо в свободата, за която Христос ни освободи, и не се заплитайте отново в робско иго.”** Ние също, в нашето време, успяваме да се забъркаме в такива неща, отклоняваме се от Бога и рано или късно стигаме до златното теле. Така че тази история, която на пръв поглед принадлежи към един друг свят и изглежда лесна за разпознаване и осъждане, ни става близка и може да ни накара да се замислим за нашите собствени приоритети, цели и ценности. Историята върви бързо към Божия гняв и Мойсеевото безкористно ходатайство. Разбитите плочи говорят за разбит завет, но същевременно и за Божията прошка, за Божията любов и за любовта на Мойсей към Израил. Мойсей е готов да пожертва дори собственото си спасение заради Израил – спасение с цената на собственото му отхвърляне. Така че не бива да си мислим, че тук всичко се случва в миг. Основите на това, че народът на Израил остави своя Бог, можем да намерим още във времето на излизането от Египет, когато започнаха първите роптания и недоволство. Недоволността от състоянието на човека води до протести, стремежи към промяна и постигането на все нови и нови цели. Това недоволство, рано или късно, неизбежно рефлектира във взаимоотношенията с Бога. Във всеки един човешки живот има такава предистория. Отхвърлянето на Бога започва винаги с недоволство и сърдене, винаги с отхвърляне на това, което имаме, и стремеж да имаме каквото нямаме. Така започва и в нашия живот. Ако ние не живеем благодарен живот, ако ние се стремим към тези неща, които нямаме, ако ламтим за все повече и повече, никак няма да е чудно да се окажем в положението на народа на Израил, който изостави Бога, за да следва това или този, който би отговорил на елементарните им робски нужди. Често човек не вижда по-далеко от носа си, а това нередко води до провал.

3. Грехът на Израил. Недоволството, неблагодарността, желанието за все повече и повече са лош съветник и водят неминуемо до провал. Народът на Израил искаше по-добър живот, искаше да получи по-висок стандарт, желаше да постигне нещо ново – в края на краищата това, което се случваше, не им харесваше: **“Стани, направи ни богове, които да вървят пред нас.”** Нетърпението стои в корена на този грях на Израил. Те не можеха да чакат. Къде беше се изгубил Мойсей? Не си спомняха. На тях обаче и без това не им харесваше как ги води – бяха им нужни видими богове. Множественото число "богове" е показателно – не Бог, а богове, на всекиму според нуждата. Искаме такъв бог, който ще ни слуша, или както по-късно апостол Павел казва (2 Тимотей 4, 3): **“Защото ще дойде време, когато няма да търнят здравето учение; но понеже ги сърбят ушите, ще си натрупат учители по своите страсти”** Такива богове ни трябват. Не такъв, Който ще ни кара да живеем според Своите високи изисквания, а други богове, които ще ни водят в посоката, която ние искаме. Посоката е ясна: Искаме този, който ще ни казва това, което искаме да чуем. Не звучи ново, нали? И днес хората избират тези, които им казват това, което искат да чуят. Такава позиция е безперспективна и тя води до провал. Поредните избори в нашата страна ще са поредното доказателство за това. Израил иска бог с лице. По-късно Израил иска човешки цар, а не невидимия Божествен Цар и сега искат отново това – да имат бог с лице като всеки друг.

3.1. Мойсей е човек, делото на Бога се омаловажава. Показателни са и думите, които отправят към Аарон за Мойсей: **“Защото този Мойсей, човекът, който ни изведе от Египетската земя, не знаем какво му стана.”** Мойсей вече е развенчан – той не е водачът, който ги е водил, този, който беше Божият пратеник, този, в когото Господ беше вложил силата Си. Сега Мойсей беше просто човек и те не гледаха на излизането от Египет и всичките победи, които бяха преживели, като на Божие чудо, а като на дело на един човек. За всичко, което се е случило, заслугата е на Мойсей – хората на Израел изобщо не гледат на изкуплението действително като постижение на Яхве – това е просто нещо, което Мойсей е направил.

3.2. “Златните обици”: Когато Бог е отхвърлен, заслугите Му забравени, а Мойсей изоставен на планината, идва времето да се направи новият Бог. Тогава Аарон казва: **“Издадете златните обици, които са на ушите на жените ви, на синовете ви и на дъщерите ви, и ми ги донесете.”** Вероятно това е било част от плячката, взета от Египет (Изх.12, 36) – от тези неща, които хората от Израил имаха благодарение на това, че Бог им беше дал тази възможност. Това е следващото послание в историята. Всичко, което ние хората имаме, имаме го благодарение на Бога. Обаче това, което сме получили, го използваме, за да си създаваме нови богове. Това е парадоксът на човека – всичко в живота ни е дар. Ние не го осъзнаваме, дори напротив, даваме всичко, за да задоволяваме собствените си интереси, дори си правим други богове, за да им се кланяме. Интересен факт е, че след тази история, за разлика от своите мадиамски братовчеди, мъжете на Израил не носят повече златни украшения. Някои от изследователите на Библията посочват този грях при Синай като причина за табуто срещу украшенията за по-късните израилтяни. Може и тази грешка да е породила тази по-късна забрана. Но по-важно е друго – да запомним, че ние, хората, често използваме Божиите ресурси срещу Бога, използваме дадените ни блага за себе си, вместо да ги отдадем за Божия слава.

3.3. Телето. Тук, в Библията, намираме едно от първите свидетелства за това, че древните хора са можели да отливат различни образи: **“изля от тях фигура на теле и я издяла с длето”**. Аарон прави фигура. Никак не е случаен образът, който е избран от народа. **“Теле”** не е добър превод на еврейската дума, използвана тук. Има се предвид млад бик в първата му сила; например думата може да описва тригодишно животно. Вероятно е това да е бикът, в който обикновено се преобразявал самият Ваал. Свещенството на бика е символ на сила и репродуктивна възможност. Възможно е дори по време на престоя си в Египет Израил вече да е покварен отчасти от такъв култ, такъв образ. Хората търсят образ и бог, който да е близо до тях, който може да се пипне и да се хване, и един бог, който действа, дори ако е лъжлив бог. На този бог, който така добре се вписва в представите на Израилтяните, трябва да се отдаде почит: **“Той построи олтар.”** Все още няма олтар за жертва, плодове, така че може би празникът на Аарон е някакъв шумен земеделски празник. Важно е да видим и друго. Това служение на други богове веднага оказва своето вредно влияние. То веднага се проявява в танцуване и сексуална разпуснатост. Служението на други Богове често се проявява по най-лошия начин. Въшно формата за поклонение е същата: **“А на**

следващия ден, като станаха рано, пожертваха всеизгаряне и принесоха мирни приноси”. Като онова, което Бог иска от Мойсей, но с една голяма разлика:

**3.4. Последствията:** *“После народът седна да яде и да пие, и стана да играе.”* Външните форми на литургично поклонение, независимо дали на Яхве или на Ваал, със сигурност не са се различавали много. По-късните пророци много остро изобличават ритуалното поклонение на Израил, когато е лишено от духовна реалност, тоест зад поклонението им не стои абсолютно нищо, просто един навик, никакъв смисъл или нравствени изисквания. *“Седна да яде и да пие, и стана да играе.”* “Да яде и да пие” би могло да се приеме като невинно занимание след една “примириелна жертва”, но глаголят, преведен “играе”, предполага на еврейски сексуална игра и следователно трябва да разбираме пьянски оргии. За Ваал и поклонението към него, тези дейности биха имали религиозно, а не безнравствено значение за поклонника, но не и в очите на Бога на Израил. В контекста на поклонението на Яхве, който е изразил нравствените си изисквания, всичко това е недопустимо. Прекланянето на други богове винаги има последствия. Изоставянето на живия Бог и подмяната му за направен, макар и от злато, образ, носи своите последствия. То води до разврат, омраза и смърт. Последствия, които нашето общество твърде добре познава.

**4. Вярност на Бога.** Последствията, които народът понася за своето решение, са ужасни. Често ние не съзнаваме, че всяко наше действие носи зад себе си и последствия. Ако не сме верни на Бога, тогава ще трябва да си получим заслуженото. Както в случая. От този момент нататък народът понесе своите последствия. Малко по-късно някои от тях са убити, други се лутат още дълги години в пустинята. Отхвърлянето на Бога винаги носи след себе си провал. Ние, хората, сме предназначени да живеем близо до Бога, да общуваме с Него. Без Бога ние сме загубени, без Него животът ни не струва абсолютно нищо. Бог го знае и точно затова не ни остави да се лутаме, а прати за нас Своя Син Исус Христос, който да умре за нашите грехове и да ни върне обратно при Бога. Ние живеем благодарение на тази жертва, на тази победа над смъртта. Бог иска да сме близо до Него – аз вярвам, че Той се радва да общува с нас. Нашият живот се осмисля с това общуване. Замислете се за това дали сте верни на Бога или използвате всички онези блага, които Той ви е дал, за да служите на други богове, независимо как се наричат те – богатство, успех, кариера и какво ли още не. Разпознайте Божието водителство и се откажете от всички онези неща, които ви водят далеч от Бога, не се кланяйте на идолите на този свят. Прилепете сърцето си към Бога, защото там е смисълът на нашето съществуване и истинският живот. Махнете златните телета от живота си. Бог ви обича и ще бъде до вас. Ще завърши с една история. *“Влез – каза Бог, – разбрах, че искаш да говориш с мен.” – „Ако имаш време“ – отвърнах. Бог се усмихна и ми рече: „Моето време е Вечността, стига ми за всичко. Какво искаш да знаеш?“ – „Какво най-много те удивлява у хората?“ – запитах на свой ред. – „Ами, например, че толкова бързо им дотяга детството: бързат да пораснат, а след това мечтаят отново да бъдат деца; че жертват здравето си, за да спечелят пари, а после ги харчат, за да го оправят; че се взират със страх в бъдещето, а забравят за настоящето – така не живеят нито в бъдещето, нито в настоящето; че живеят, сякаш никога няма да умрат и умираат, сякаш никога не са живели.“ Бог взе ръцете ми в своите. Помълчахме малко, а после аз попитах: „Кои са уроците, които ти, като родител, би искал да предадеш на своите деца?“ Бог се усмихна и отвърна: “Че не могат да накарат никого на този свят да ги обича – могат само да се оставят да бъдат обичани; че не е важно какво имат в живота си, а кого имат в живота си; че няма нужда да се сравняват с другите – всеки ще бъде съден според делата си, а не според греховете на останалите; че богат е не онзи, който има най-много, а който се нуждае от най-малко; че само за секунди можем да нараним дълбоко някого, когото обичаме, а ще са ни нужни години, за да го излекуваме; че трябва да се научат да прощават, като го правят често; че има хора, които ги обичат от цялото си сърце, но не знаят как да изразят чувствата си; че парите могат да купят всичко освен щастие; че двама души могат да гледат едно и също нещо и да го виждат по съвсем различен начин; че добрият приятел е онзи, който знае всичко за теб и въпреки това те обича; че по-важно от това да получиш прошка от другите, е да можеш да простиш сам на себе си... “. Поседях така, радвайки се на момента. Благодарих Му за отделеното време, за всичко, което е направил за мен и семейството ми, а той отговори: „На твоё разположение съм. Трябва само да ме попиташ. Аз ще ти отговоря.“* Бъдете верни на Бога и нека това да е видно във всеки малък жест и избор, който правите в живота си. Тогава ще живеете за Негова слава. Амин.